

БІБЛІОГРАФІЯ

(рецензії й справоздання).

Археологическая летопись Южной России, т. II—1900, составлена под редакцией Н. Ф. Бѣляшевскаго К., 1900, ст. VШ+238.

З енергією, вартою всякої похвали, д. Біляшевський, неважаючи на всі труднощі й перепони, веде далі свою часопись, що — до річи сказавши, стала одинокою в Росії, від коли, в минулім році, перестали виходити московські Археологическія Извѣстія. Девідерати, висловлені нами з нагоди I тома (Записки т. XXXVII), прийшло ся-б повторити й з нагоди сього другого, але редактор, очевидно, робить — що може, і годі йому з сього боку робити закид; можна побажати тільки, щоб його змагання були енергічніше підперті всіми інтересованими археологією в російській Україні й тим полекшене йому було далше веденне сього користного видання; а то до тепер круг помічників і співробітників, як видно, надто малий!

М. Г.

Věstnik Slovanských starožitností — Indicateur des travaux relatifs à l'antiquité slave. Vydava Dr. L. Niederle, Прага, вип. Ш, 1899, ст. 84+42, вип. IV, 1900, ст. 96.

Судячи по вказаним на окладинці IV вип. інституціям, які підмагають се видавництво, з материяльного боку воно стало на ноги: його субвенціонують академії наук петербурська й пражька й австрійське міністерство освіти. З внутрішнього боку піднесемо той поступ, що редакція стала на становищі рівноправности, і між иньшими словянськими мовами дала місце нарешті й українсько-руській (рецензія дра Кордуби на мою Історію України-Руси т. I, в Ш вип., два мої

автореферати — про Антів і Хорватів — з Записок т. XXXII). Що до змісту, то насамперед зазначимо, що редакція, як то ми й предвиділи, під натиском самої річи, муїла відступити від хронологічного порядку, і в остатнім випуску обговорює в суміш видання з р. 1899 — 1900, і деякі давнїйші (навіть досить передавнені, як I вип. Книги для читенія по исторїи средн. вѣковъ). Добру волю редакції до дальшого поліпшення треба певно признати, але також і те — що ще до відповідного упорядкованя сеї часописи, при її широкій програмі, лишаєть ся багато роботи. Поділ на відділи неповні систематичний. Єсть значні прогалини в літературі, як з другого боку все ще стрічають ся річи, що до сеї часописи зовсім не належать — як нпр. книжка Кочнева про Якутів (Ш, ст. 41). Багато нумерів все ще зістаєть ся при самих титулах; багато відзвїв, без перевірки, береть ся з других рук, і то часом про видання досить важні; брак компетентних рецензентів в деяких галузях дає себе ще сильно відчувати (нпр. в III вип. Исторія права русскаго народа Загоскіна проголошуєть ся „монументальним твором“!); взагалі організація роботи все ще слаба дуже. Все се, повторяю, не дивує при такій програмі, яку собі зачеркнув ш. редактор; при пильній праці видавництво наладило ся-б. Але ш. редактор, замість поглибити й поліпшити виданне в теперішніх границях, розширяє його: на далі часопись має стати переглядом літератури до словянської археології, исторії, фіольології й етнографії, і в такую розширеную програмою будуть виходити дальші випуски (ще з тим розширеним змістом ми не бачили їх). Важаємо успїху сьому пляну, але ненароком підносить ся гадка — чи не за сьміло, не опанувавши вповні вузшої програми, так значно її розширяти? З рештою, як то кажуть, праця поконує все!

М. Г.

Собрание Б. Н. и В. И. Ханенко — Collection B. Khanenko. Древности Приднѣпровья — Antiquités de la region du Dnièpre, вип. I—III, К., 1899—900, 4°.

Під таким титулом почала виходити в Кїві опись музея Бориса Ханенка; досі маємо три зошити сеї публікації й вони дають поняте про значний науковий інтерес сеї колекції.

Д. Ханенко приймає класифікацію памяток Нїдерле: памятки передісторичні, з часів перед великим рухом народів, з великого руху і пізнїйших часів аж до заведення християнства; відповідно до того ділить він материял і в своїй публікації. В I зошиті, найменшій з усіх (ст. 15+12 табл.), описують ся предмети камяної й бронзової культури. На жаль, при богатях предметах не вказано місця й обставин нахідки, або вказано занадто загально (Кїївсьва губ., Катеринославська губ., і т. и.);